

Audiència. El viatge apostòlic a Terra Santa

Us oferim l'audiència del Sant Pare del dimecres 20 de maig de 2009, on fa una valoració del seu recent viatge apostòlic a Terra Santa.

31/05/2009

Estimats germans i germanes,

Avui parlaré del viatge apostòlic que vaig realitzar del 8 al 15 de maig a Terra Santa, i pel qual no deixo de donar gràcies al Senyor, perquè s'ha

revelat un gran do per al Successor de Pere i per a tota l'Església. Desitjo expressar novament el meu profund agraïment a Sa Beatitud el patriarca Fouad Twal, als bisbes dels diferents ritus, als sacerdots i als franciscans de la Custòdia de Terra Santa. Dono les gràcies al rei i a la reina de Jordània, al president d'Israel i al president de l'Autoritat Nacional Palestina, amb els respectius governs, a totes les autoritats i a quants han col·laborat de diferents maneres en la preparació i en l'èxit de la visita.

Es va tractar, primer que tot, d'un pelegrinatge; més encara, del pelegrinatge per excel·lència als brolladors de la fe i, al mateix temps, d'una visita pastoral a l'Església que viu a Terra Santa: una comunitat de singular importància, perquè representa una presència viva en els llocs on va tenir el seu origen.

La primera etapa, del 8 a l'11 de maig al matí, va ser Jordània, en el territori de la qual es troben dos llocs sants principals: la muntanya Nebo, des d'on Moisès va contemplar la Terra promesa i on va morir sense entrar a ella; i Betània "a l'altre costat del Jordà", on, segons el quart Evangeli, a l'inici batejava sant Joan. El memorial de Moisès a la muntanya Nebo és un lloc de fort significat simbòlic: parla de la nostra condició de pelegrins entre un "ja" i un "encara no", entre una promesa tan gran i bella que ens sosté en el camí i un compliment que ens supera, i que supera també aquest món.

L'Església viu en ella mateixa aquesta "índole escatològica" i "pelegrina": ja està unida al Crist, el seu espòs, però la festa de noces per ara només és una bestreta, en espera de la seva tornada gloriosa al final dels temps (cf. *Lumen gentium* , 48-50). A Betània

vaig tenir l'alegria de beneir les primeres pedres de dues esglésies que s'edificaran al lloc on sant Joan batejava. Aquest fet és signe de l'obertura i del respecte del regne haiximita per la llibertat religiosa i la tradició cristiana, i això mereix gran estimació. Vaig manifestar aquest just reconeixement, unit al respecte profund per la comunitat musulmana, als caps religiosos, al Cos diplomàtic i als rectors de les universitats, reunits a la mesquita Al-Hussein bin-Talal, que va manar construir el rei Abdallah II en memòria del seu pare, el famós rei Hussein, el qual va acollir el papa Pau VI en l'històric pelegrinatge de 1964. Com d'important és que els cristians i els musulmans convisquin pacíficament respectant-se els uns als altres! Gràcies a Déu i al compromís dels governants, això s'esdevé a Jordània. Per això, he pregat perquè sigui així també en altres indrets, pensant sobretot en els

cristians que viuen una situació difícil al veí Iraq.

A Jordània viu una important comunitat cristiana, que ha crescut amb els refugiats palestins i iraquians. Es tracta d'una presència significativa i apreciada en la societat, entre d'altres coses per les seves obres educatives i d'assistència, atentes a la persona independentment de la pertinença ètnica o religiosa. N'és magnífic exemple el centre de rehabilitació Regina Pacis a Amman, que acull nombroses persones discapacitades. En visitar-lo, vaig portar una paraula d'esperança, però també la vaig rebre jo, com a testimoni avalat pel patiment i la comunió humana.

A més a més, com a signe del compromís de l'Església en l'àmbit de la cultura, vaig beneir la primera pedra de la Universitat de Madaba, del Patriarcat llatí de Jerusalem. Vaig

experimentar una gran alegria en donar inici a aquesta nova institució científica i cultural, perquè palesa de manera tangible que l'Església promou la recerca de la veritat i del bé comú, i ofereix un espai obert i de qualitat a tots aquells que volen dedicar-se a aquesta recerca, premissa indispensable per a un diàleg veritable i fructuós entre civilitzacions.

També a Amman es van realitzar dos solemnes celebracions litúrgiques: les Vigílies a la catedral greco-melquita de Sant Jordi, i la santa missa a l'estadi internacional, que ens van permetre gaudir plegats la bellesa de trobar-se com a poble de Déu pelegrí, amb la riquesa de les diferents tradicions i unit en l'única fe.

En deixar Jordània, al final del matí del dilluns 11, em vaig dirigir a Israel on, des de la meva arribada, em vaig

presentar com a pelegrí de fe a la Terra on Jesús va néixer, va viure, va morir i va ressuscitar, i al mateix temps com a pelegrí de pau per implorar de Déu que, al lloc on ell va voler fer-se home, tots els homes visquin com a fills seus, és a dir, com a germans. Naturalment, aquest segon aspecte del viatge es va posar en relleu en les trobades amb les autoritats civils: en la visita al president israelià i al president de l'Autoritat Palestina. En aquesta Terra beneïda per Déu de vegades sembla impossible sortir de l'espiral de la violència. Però res és impossible per a Déu i per a quants confien en Ell. Per això, la fe en l'únic Déu, just i misericordiós, que és el recurs més valuós d'aquests pobles, ha d'alliberar tota la seva càrrega de respecte, de reconciliació i col·laboració. Vaig expressar aquest auspici tant en visitar el gran muftí i els líders de la comunitat islàmica de Jerusalem, com el Gran Rabinat

d'Israel, i també durant la trobada amb les organitzacions compromeses en el diàleg interreligiós, i, després, en la reunió amb els líders religiosos de Galilea.

Jerusalem és l'encreuament de les tres grans religions monoteistes, i el seu nom mateix, "ciutat de la pau", expressa el disseny de Déu sobre la humanitat: fer d'ella una gran família. Aquest disseny, anunciat a Abraham, es va realitzar plenament en Jesucrist, a qui sant Pau anomena "la nostra pau", perquè amb la força del seu Sacrifici va enderrocar el mur de l'enemistat (cf. Ef. 2, 14). Per tant, tots els creients han de renunciar als prejudicis i a la voluntat de domini, i practicar concordes el manament fonamental: estimar Déu amb tot el seu ser i estimar el proïsme com a nosaltres mateixos.

Això és el que els jueus, els cristians i els musulmans són cridats a testimoniar, per honorar amb els fets el Déu a qui preguem amb els llavis. I és exactament el que portava en el cor, en oració, en visitar a Jerusalem el Mur occidental, o Mur de les Lamentacions, i la Cúpula de la Roca, llocs simbòlics respectivament del judaisme i de l'islam. Un moment d'intens recolliment va ser, a més a més, la visita al Mausoleu de Yad Vashem, erigit a Jerusalem en honor de les víctimes de l'Holocaust. Allí resarem en silenci i meditem en el misteri del "nom": tota persona humana és sagrada, i el seu nom està escrit en el cor del Déu etern. No s'ha d'oblidar mai la tremenda tragèdia de l'holocaust. Ben al contrari, cal que estigui sempre en la nostra memòria com a advertència universal al respecte sagrat de la vida humana, que té sempre un valor infinit.

Com ja he esmentat, el viatge tenia com a objectiu prioritari la visita a les comunitats catòliques de Terra Santa i això es va realitzar en diversos moments també a Jerusalem, a Betlem i a Natzaret. Al Cenacle, amb el pensament posat en el Crist que renta els peus als Apòstols i institueix l'Eucaristia, així com en el do de l'Esperit Sant a l'Església el dia de la Pentecosta, em vaig trobar, entre altres, amb el custodi de Terra Santa i vaig meditar sobre la nostra vocació a ser u, a formar un sol cos i un sol esperit, a transformar el món amb el mans poder de l'amor. Certament, aquesta crida experimenta a Terra Santa dificultats particulars, per això, amb el cor de Crist, vaig repetir als meus germans bisbes les seves mateixes paraules: "No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne" (Lc 12, 32). Després vaig saludar breument les religioses i els religiosos de vida

contemplativa, donant-los les gràcies pel servei que presten, amb la seva oració, a l'Església i a la causa de la pau.

Moments culminants de comunió amb els fidels catòlics van ser sobretot les celebracions eucarístiques. A la Vall de Josafat, a Jerusalem, meditem en la resurrecció de Crist com a força d'esperança i de pau per a aquesta ciutat i per al món sencer. A Betlem, als Territoris palestins, celebrarem la missa davant la basílica de la Nativitat amb la participació de fidels procedents de Gaza, als quals vaig tenir l'alegria d'aconsolar personalment, assegurant-los la meua proximitat particular.

Betlem, el lloc on va ressonar el cant celestial de pau per a tots els homes, és símbol de la distància que ens continua separant del compliment d'aquell anunci: precarietat,

aïllament, incertesa, pobresa. Tot això ha impulsat nombrosos cristians a marxar lluny. Però l'Església segueix el seu camí, sostinguda per la força de la fe i testimoniant el seu amor amb obres concretes de servei als germans, com l'hospital infantil de Càritas de Betlem, recolzat per les diòcesis d'Alemanya i Suïssa, i l'acció humanitària als camps de refugiats. En el que vaig visitar, vaig assegurar a les famílies recollides allí la proximitat i l'alè de l'Església universal, invitant tots a cercar la pau amb mètodes no violents, seguint l'exemple de sant Francesc d'Assís.

La tercera i última missa amb el poble la vaig celebrar dijous passat a Natzaret, ciutat de la Sagrada Família. Resarem per totes les famílies, perquè es redescobreixin la bellesa del matrimoni i de la vida familiar, el valor de l'espiritualitat domèstica i de l'educació, l'atenció

als nens, que tenen dret a créixer en pau i serenitat. A més a més, a la basílica de l'Anunciació, juntament amb tots els pastors, les persones consagrades, els moviments eclesials i els laics compromesos de Galilea, cantarem la nostra fe en el poder creador i transformador de Déu. On el Verb es va encarnar al si de la Mare de Déu surt un brollador inesgotable d'esperança i d'alegria, que no deixa d'animar el cor de l'Església, pelegrina en la història.

El meu pelegrinatge va concloure divendres passat amb la visita al Sant Sepulcre i amb dos importants trobades ecumèniques a Jerusalem: en el Patriarcat greco-ortodox, on es trobaven reunides totes les representacions eclesials de Terra Santa i, a l'últim, a l'Església patriarcal armènia apostòlica.

Em complau recapitular tot l'itinerari que vaig poder realitzar precisament

amb el signe de la resurrecció de Crist: malgrat les vicissituds que al llarg dels segles han marcat els sants llocs, i malgrat les guerres, les destruccions i desgraciadament també els conflictes entre els cristians, l'Església ha prosseguit la seva missió, impulsada per l'Esperit del Senyor ressuscitat. És en camí vers la unitat plena perquè el món cregui en l'amor de Déu i experimenti l'alegria de la seva pau. De genolls en el Calvari i al Sepulcre de Jesús vaig invocar la força de l'amor que brolla del misteri pasqual, l'única força capaç de renovar els homes i d'orientar cap al seu fi la història i el cosmos. Us demano també a vosaltres que pregueu per aquest objectiu, mentre ens preparem per a la festa de l'Ascensió, que en el Vaticà celebrarem demà. Gràcies per la vostra atenció.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-
el-viatge-apostolic-a-terra-santa/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-el-viatge-apostolic-a-terra-santa/)
(15/08/2025)